

Sygn. akt II Ca 68/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janusz Roszewski
Sędziowie:	SSO Henryk Haak SSR del. Mariusz Drygas (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Wajgielt

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa H. T. , W. T.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 10 grudnia 2015r. sygn. akt I C 1853/14

1. oddala apelację

2. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powodów H. T., W. T. solidarnie kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSR del. Mariusz Drygas SSO Janusz Roszewski SSO Henryk Haak

Sygn. akt II Ca 68/16

UZASADNIENIE

Powodowie H. T. i W. T. wystąpili o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. kwoty 14 690,92 zł wraz odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazali, że dochodzona pozwem kwota stanowi odszkodowanie w związku z uszkodzeniem należącego do nich pojazdu. W toku postępowania powodowie ograniczyli żądanie do kwoty 10 476,88 zł, w tym 9 346,38 zł z tytułu uszkodzenia pojazdu oraz 970 zł z tytułu utraty wartości handlowej.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy w Kaliszu zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 10 316,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 sierpnia 2014r., oddalił powództwo w zakresie kwoty 430,50 zł, umorzył postępowanie w pozostałym zakresie oraz orzekł o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych.

Sąd Rejonowy ustalił, iż w dniu 30 czerwca 2014r. wskutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ należący do powodów pojazd marki A. (...) nr rejestracyjny (...). Sprawca był ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił odszkodowanie w kwocie 3 515 zł. Wartość samochodu przed szkodą wynosiła 19 400 zł. Koszt naprawy pojazdu z zastosowaniem części oryginalnych – naprawa zgodna z technologią producenta - wynosi 15 135,79 zł. Ten koszt uwzględnia części, które przed szkodą z dnia 30 czerwca 2014r. były naprawiane, z tym, że ceny tych części zostały pomniejszone o 50%. Naprawa pojazdu z zastosowaniem tzw. zamienników jest naprawą niezgodną z technologią producenta. Koszt naprawy pojazdu według stanu, w jakim jest samochód wynosi 12 861,38 zł. Naprawa nie została wykonana zgodnie z technologią producenta. Ubytek wartości pojazdu wynosi 970 zł.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd I instancji uznał, iż skoro powodowie domagają się odszkodowania według kosztu naprawy w wysokości 12 861,38 zł, a pozwany wypłacił im odszkodowanie w wysokości 3 515 zł, zasądzeniu podlega kwota 9 346,38 zł stanowiąca różnicę pomiędzy ustalonym przez biegłego kosztem naprawy, a kwotą wypłaconą oraz kwota 970 zł jako odszkodowanie za ubytek wartości pojazdu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając wyrok w części uwzględniającej powództwo ponad zasądzoną kwotę 9 346,38 zł oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu w całości. Pozwany zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolne, sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego przyjęcie, że pozwany ubezpieczyciel odpowiada w przedmiotowym przypadku za szkodę w postaci ubytku wartości pojazdu, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż strona powodowa naprawiła pojazd we własnym zakresie, a Sąd ustalając wysokość odszkodowania uwzględnił ceny części zamiennych nowych i oryginalnych lub 50% tej ceny w przypadku części wcześniej naprawianych oraz poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, pominięcie okoliczności istotnych dla rozpoznania sprawy i w konsekwencji tego dowolne, bezpodstawne przyjęcie, że strona powodowa na skutek zdarzenia z dnia 30 czerwca 2014r. poniosła szkodę w postaci utraty wartości handlowej pojazdu, a nie, iż szkodę w tej postaci poniosła na skutek naprawy wykonanej niezgodnie z technologią producenta

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest:

- art. 361 § 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że zakres szkody strony powodowej spowodowanej uszkodzeniem pojazdu obejmuje także ubytek wartości pojazdu na skutek jego naprawy wykonanej niezgodnie z technologią producenta, co w konsekwencji prowadziło do nieuzasadnionego przeniesienia odpowiedzialności na pozwanego za sposób wykonania naprawy uszkodzonego pojazdu przez poszkodowanego, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż do naprawy zakwalifikowano części nowe, oryginalne i ceny takich części ujęto przy ustalaniu wysokości zasądzonego odszkodowania

- art. 361 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe jego zastosowanie polegające na braku uwzględnienia przy wydaniu wyroku nieistnienia adekwatnego związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 30 czerwca 2014r. i wysokością doznanej szkody z tego tytułu w postaci ubytku wartości handlowej pojazdu, a jakością wykonanej naprawy i w konsekwencji tego błędne uznanie, że ubytek wartości handlowej pozostaje w bezpośrednim związku przyczynowo – skutkowym z tą szkodą, a nie z jakością naprawy

- art. 362 k.c. poprzez brak jego zastosowania w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że szkoda w postaci ubytku wartości pojazdu powstała na skutek dokonania przez poszkodowanych naprawy pojazdu

w sposób niezgodny z technologią producenta i uznania, że to ich działanie i sposób naprawy tego pojazdu skutkowały utratą jego wartości handlowej.

W oparciu o te zarzuty pozwany wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa także w części ponad zasądzoną kwotę 9 346,38 zł oraz prawidłowe rozdzielenie kosztów procesu w stosunku do wyników procesu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

W pierwszej kolejności ocenić należy zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, albowiem zarzut dotyczący prawa materialnego może być rozważany wyłącznie na kanwie prawidłowych ustaleń faktycznych.

Przepis [art. 233 § 1 k.p.c.](#) dotyczy oceny dowodów i stanowi, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jego naruszenie może polegać na błędnym uznaniu, że przeprowadzony w sprawie dowód ma moc dowodową i jest wiarygodny albo że nie ma mocy dowodowej lub nie jest wiarygodny. Prawidłowe postawienie tego zarzutu wymaga wskazania konkretnych zasad lub przepisów, które naruszył sąd przy ocenie poszczególnych, określonych dowodów (wyrok SN z dnia 28 kwietnia 2004 roku, V CK 398/03, Legalis nr 73201; wyrok SN z dnia 13 października 2004 roku, III CK 245/04, Legalis nr 81616). Tymczasem we wniesionej apelacji pozwany nie wskazuje, które dowody i z naruszeniem jakich zasad zostały ocenione wadliwie, ograniczając się do ogólnikowego stwierdzenia o braku wszechstronnego rozważenia materiału zebranego w sprawie. Tak postawiony zarzut nie jest wystarczający do podważenia dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów i poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. W konsekwencji Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy i jako prawidłowe przyjmuje je za własne.

W istocie wszystkie wyeksponowane w apelacji zarzuty można sprowadzić do jednego, a mianowicie do zarzutu dokonania wadliwej subsumcji ustaleń faktycznych pod normę prawną wynikającą z [art. 361 § 1 k.c.](#) Jest to de facto zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie jego nieprawidłowego zastosowania w ustalonym stanie faktycznym, poprzez przyjęcie odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela za szkodę w postaci ubytku wartości handlowej pojazdu.

Stanowisko apelującego można byłoby uznać na gruncie przedmiotowej sprawy za zasadne, ale tylko w sytuacji, gdyby ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości kosztów naprawy według technologii producenta, wyliczonych przez biegłego na kwotę 15 135,79 zł. Wówczas poszkodowani dysponowałiby środkami na naprawę samochodu w ten właśnie sposób, a gdyby tego nie uczynili, doprowadzając do utraty wartości handlowej wskutek naprawy niezgodnej z technologią producenta, nie byłoby podstaw do obciążania ubezpieczyciela obowiązkiem naprawienia szkody w zakresie ubytku wartości handlowej. Tymczasem ubezpieczyciel wypłacił zaledwie 3 515 zł, naruszając tym samym wynikającą z [art. 361 § 1 i 2](#) zasadę pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż do określenia wysokości szkody, za jaką odpowiada zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, stosuje się ogólne reguły [Kodeksu cywilnego](#) determinujące zakres odszkodowania, zawarte w szczególności w [art. 361 § 1 i 2 k.c.](#) (por. uchwały SN z dnia 15 listopada 2001r. III CZP 68/2001, OSNC 2002/6/74; z dnia 21 marca 2003r. III CZP 6/2003, OSNC 2004/1/4). W sytuacji zaś, gdy ubezpieczyciel nie wykonuje lub wykonuje nienależycie zobowiązanie wobec poszkodowanego, w następstwie czego poszkodowany zdarzeniem przewidzianym w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej poniesie szkodę niebędącą już szkodą objętą umową ubezpieczenia odpowiedzialności, ubezpieczyciel odpowiada za nią jak każdy dłużnik, który obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które odpowiedzialności nie ponosi. Podstawą tej odpowiedzialności jest [art. 471 k.c.](#), dotyczący każdego zobowiązania niezależnie od jego źródła, w tym pozaumownego, a więc również o zobowiązania

wynikającego z art. 822 § 4 k.c. (por. wyrok SN z dnia 2 lipca 2004r. II CK 412/03 publ. Legalis nr 66096, wyrok SA w Katowicach z dnia 17 maja 2013r. V ACa 108/13 publ. Legalis nr 744874).

Na gruncie przedmiotowej sprawy wypłacenie odszkodowania odpowiadającego zaledwie około 20% wysokości szkody uznać należy za nienależyte wykonanie zobowiązania. Konsekwencją powyższego była naprawa pojazdu przy użyciu takich części i technologii, które okazały się niezgodne z technologią producenta. W sytuacji zatem zasądzenia odszkodowania według kosztów rzeczywiście poniesionych, a niższych od kosztów naprawy według technologii producenta, ubezpieczyciel odpowiada również za szkodę związaną z ubytkiem wartości pojazdu, przy czym odpowiedzialność ubezpieczyciela stanowiąca sumę rzeczywistych kosztów naprawy i kwoty stanowiącej równowartość ubytku wartości pojazdu nie może przekraczać kosztów naprawy według technologii producenta, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. Na zasądzoną kwotę składa się wynagrodzenie pełnomocnika powodów w wysokości 90 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 2 w związku § 12 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013r. poz. 490 ze zm.).

SSO Henryk Haak SSO Janusz Roszewski SSR del. Mariusz Drygas